

Arrest

nr. 161 280 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Atchkhoi-Martan (regio Atchkhoi-Martan, Tsjetsjenië), waar u steeds hebt gewoond. In 1992 sloot u een eerste traditionele huwelijk af. Na ongeveer een jaar gingen u en uw eerste man uit elkaar. Jullie dochter diende u aan uw eerste man af te staan, waarna zij werd opgevoed door zijn zus. Ongeveer acht jaar later huwde u een tweede keer, opnieuw op traditionele wijze. Uw tweede man lijdt aan schizofrenie en gebruikte regelmatig geweld tegen u, waardoor u hem meermaals verliet. Naar aanleiding van de slagen en verwondingen toegebracht door uw tweede man belandde u twee keer in het ziekenhuis. U keerde echter telkens terug naar hem.

In 2010 kenden u, uw zus en uw broer R'. (...) problemen met gemaskerde geüniformeerde mensen die bij jullie thuis binnen vielen en jullie aanvielen, omdat zij op zoek waren naar uw broer R. (...), die

vroeger tewerk gesteld was bij de politie van Grozny (regio Grozny, Tsjetsjenië) doch omwille van problemen ontslag nam en vervolgens diende onder te duiken.

In mei 2011 verliet u uw man opnieuw nadat hij u ernstig had toegetakeld, toen u introk in uw ouderlijk huis waar een van uw broers met zijn gezin inwoont. In mei of in juni 2011, toen u van uw werk op de markt naar huis wilde vertrekken, werd u een lift aangeboden door een van uw buurmannen, M. V. (...). Onderweg naar huis nam hij echter niet de afslag om naar jullie woonplaats te gaan, maar ging rechtdoor en vertelde u dat hij nog even ergens heen moest. U vroeg hem hierop te stoppen en u te laten uitstappen, maar hij ging hier niet op in. U merkte een rare blik in zijn ogen en vermoedt dat hij mogelijk drugs had gebruikt. Uiteindelijk bracht hij u tot een afgelegen plaats waar hij u verkrachtte. Hierna belde hij twee andere buurmannen, P. R". (...) en K. J. (...), op, die vervolgens ter plaatse kwamen. Daar dwong hij hen u ook te verkrachten, hetgeen ze deden. Nadien stapte u uit de wagen en ging u te voet naar huis, waar u meteen onder een deken kroop en ging slapen. Begin augustus 2011 werd de scheiding tussen u en uw tweede man uitgesproken in het bijzijn van de getuige R. (...), een buurman van uw man. Op de markt waar u werkte vernam u inmiddels van uw vriendin, A. Z. (...), dat zij van haar familielid A. (...), de vrouw van P. R". (...) die u eerder verkrachtte, vernomen had dat haar man haar had verteld dat jullie iets met elkaar zouden hebben gehad, hetgeen u ontkende. U vreesde dat uw broers u zouden wreken indien zij van een gerucht over uw verkrachting op de hoogte zouden raken. U ging vervolgens in september 2011 op bezoek bij uw zus in Volgograd, waar u anderhalve maand verbleef. U keerde hierna nog even naar huis terug en reisde vervolgens, zonder uw broers in te lichten aangezien zij u dit zouden verbieden, op 16 oktober 2011 van Tsjetsjenië naar Polen, waar u op 20 oktober 2011 een asielaanvraag indiende. U wachtte uw asielprocedure in Polen echter niet af en reisde door naar België, waar u aankwam op 3 november 2011 en diezelfde dag eveneens een asielaanvraag indiende. Op 15 december 2011 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing betekend tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 26 januari 2015 werd u aangehouden door de politie en Antwerpen en in het Gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge geplaatst. Toen besloten werd uw asielprocedure in België verder te zetten werd u vrijgelaten. Inmiddels hebt u hier in België een relatie met een Afghaans staatsburger.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, een Russisch attest van gezinssamenstelling, een Russisch medisch attest, uw pensioenkaart, uw medische polis, uw werkboekje, uw aanvraag van een Russisch internationaal paspoort bij de Russische ambassade te België, een brochure van de Belgische huisartsenpraktijk Spoor Noord, Belgische attesten van uw afspraak voor een gynaecologisch onderzoek, en een Belgisch medisch attest van uw doorverwijzing voor een dermatologisch onderzoek.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van vier redenen. Zo haalt u enerzijds aan problemen te hebben gekend met gemaskerde geüniformeerde mensen in Tsjetsjenië, die op zoek waren naar uw broer R. (...), die vroeger tewerk gesteld was bij de politie van Grozny (regio Grozny, Tsjetsjenië) doch omwille van problemen ontslag nam en vervolgens diende onder te duiken. Daarnaast stelt u bij een eventuele terugkeer problemen te vrezen met uw ex-man, die aan schizofrenie lijdt en van wie u scheidde omwille van problemen van huiselijk geweld. Verder stelt u dat u door drie mannen uit uw woonplaats werd verkracht en u vreest bij een terugkeer vervolgd te worden door uw broers indien zij dit te weten zouden komen. Ten slotte haalt u aan dat u in België een relatie hebt met

een Afghaans staatsburger en u vreest bij een terugkeer eveneens problemen te kennen met uw broers indien zij dit te weten zouden komen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Zo slaagde u er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat u problemen hebt gekend met gemaskerde geüniformeerde mensen in Tsjetsjenië die jullie bij thuis binnen vielen en jullie aanvielen, omdat zij op zoek waren naar uw broer R. (...), die vroeger tewerkgesteld was bij de politie van Grozny (regio Grozny, Tsjetsjenië) doch omwille van problemen ontslag nam en vervolgens diende onder te duiken (CGVS I, p. 13-16), aangezien u hieromtrent onaannemelijk vaag bleef en geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 februari 2015 dat uw broer R. (...), die politieagent was, in 2010 wegging, vermoedelijk naar Kazachstan, en dat u, uw jongere zus en uw oudere broer hierop werden aangevallen door onbekenden die op zoek waren naar R. (...) en die twee keer bij jullie thuis waren binnengevallen. Zowel u als uw broer R'. (...) werden hierbij geslagen. U voegde er nog aan toe dat u van uw zus N. (...) drie of vier maanden geleden, bijgevolg in november of december 2014, vernam dat R. (...) zich inderdaad in Kazachstan zou bevinden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw broer R. (...) reeds lange tijd geleden als politieagent ontslag had genomen omwille van problemen, hoewel u niet meer wist wanneer dit was, waarna hij 12 jaar in Kazachstan zou hebben gewoond, en dat hij in 2010 terugkeerde naar Tsjetsjenië waar hij vervolgens tot op heden ondoorbroken heeft gewoond (CGVS I, p. 13-15), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaring op de DVZ dat R. (...) in dit verband pas in 2010 wegging en dat u pas na uw aankomst in België van uw zus had vernomen dat hij zich in Kazachstan zou bevinden. Toen u op uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde u louter 'het niet te weten' (CGVS I, p. 16), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Zij nog opgemerkt dat u bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' in het gesloten centrum te Brugge eveneens verklaarde dat uw broer die politieagent was in 2010 spoorloos verdween, waarna jullie problemen kregen met gemaskerde mannen (DVZ, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 1.1), wat opnieuw niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent. Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal nog dat jullie problemen kregen met gemaskerde geüniformeerde mensen die op zoek waren naar R. (...) – en een tweetal keer bij jullie thuis binnen vielen – rond de periode dat hij omwille van problemen ontslag had genomen als politieagent (CGVS I, p. 14). Tegelijk verklaarde u dat deze problemen plaatsvonden in 2010, toen jullie R. (...) ook schuilhielden (CGVS I, p. 14-15). Uw verklaringen dat deze problemen plaatsvonden in 2010 én rond de periode dat R. (...) als politieagent ontslag had genomen kunnen echter geenszins in overeenstemming worden gebracht, daar u anderzijds verklaarde dat hij reeds lange tijd geleden omwille van problemen ontslag nam bij de politie, waarna hij maar liefst 12 jaar in Kazachstan zou hebben gewoond (CGVS I, p. 14). Voorts bleek u er geen idee van te hebben welke problemen dan tot uw broers ontslag bij de politie zouden hebben geleid, noch van de redenen waarom hij door onbekenden werd gezocht. Uw broer zou u hierover niets hebben verteld, maar u hebt hem hierover opmerkelijk genoeg ook niets gevraagd (CGVS I, p. 14-15). Dit is des te opmerkelijker daar u op de DVZ hierover nog verklaarde dat u 'denkt dat dit kwam omdat R. (...) geld had genomen' (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ten slotte verklaarde u dat R. (...) momenteel als taxichauffeur in Tsjetsjenië werkt, waaruit kan worden afgeleid dat hij zich niet meer schuil houdt, doch u wist hoegenaamd niet of hij in dit verband nog problemen heeft gekend (CGVS I, p. 15-16). Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente en gedetailleerde verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in verband met het ontslag van uw broer R. (...) onderuit gehaald.

Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u slechts enkele maanden voor uw vlucht van uw tweede man bent gescheiden, en dit omwille van problemen van huiselijk geweld - u vreest bij een eventuele terugkeer verder problemen te kennen met uw ex-man die immers nog steeds naar u op zoek zou zijn. Zo legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het tijdstip waarop u en uw tweede man het laatst uit elkaar zouden zijn gegaan, alsook de omstandigheden waarin dit gebeurde. Zo verklaarde u aanvankelijk op de DVZ op 18 november 2011 dat u traditioneel gehuwd was en sinds oktober 2010 vrijgezel bent (terugnameverzoek DVZ, rubriek 10). Nadien verklaarde u hierover op de DVZ dat jullie op 31 december 2004 op traditionele wijze huwden, dat jullie huwelijk 6 jaar duurde, en dat u uw (tweede) man verlaten hebt in de zomer van 2010 (DVZ 12.02.2015 vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u van uw man (een laatste keer) gescheiden bent enkele maanden voor uw vlucht uit uw herkomstland, namelijk in augustus 2011

(CGVS I, p. 5-6). Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring op de DVZ, ontkende u dit, stelde u dat dit een verwarring moest zijn geweest, en herhaalde u dat u zich in 2011 van hem liet scheiden (CGVS I, p. 9). U stelde tevens dat u door de slagen die u van uw ex-man hebt gekregen zaken door elkaar haalt (CGVS I, p. 22). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten kan een dergelijke tegenstrijdigheid niet opheffen, te meer daar u voordien op twee verschillende tijdstippen hebt verklaard dat u uw man (definitief) verliet in 2010. Daarnaast levert u geen bewijs waaruit onmiskenbaar blijkt dat u daadwerkelijk door uw tweede man geslagen werd, laat staan dat dit enig effect heeft gehad op uw denkvermogen. Ook uw eerste verklaring op het Commissariaat-generaal, namelijk dat u met uw eerste man huwde in 1992, dat u en uw eerste man na ongeveer een jaar uit elkaar gingen en dat u ongeveer 8 jaar later met uw tweede man huwde, met wie u zes jaar gehuwd was (CGVS I, p. 5), wijst er bovendien op dat u zeker van uw tweede man gescheiden moet zijn geweest lang vóór 2011. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw laatste scheiding in augustus 2011 gebeurde in het bijzijn van de getuige A. (...), een boezemvriend en buurman van uw man (CGVS I, p. 11-12). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw laatste scheiding van augustus 2011 gebeurde in het bijzijn van de getuige R. (...), een buurman van uw man. Toen u er op werd gewezen dat u voordien een andere getuige noemde, bleef u erbij dat R. (...) toen getuige was van jullie scheiding (CGVS II, p. 8-9), wat ook deze tegenstrijdigheid onderschrijft. Voorts verklaarde u op de DVZ dat 'uw man gewoon niet wou komen opdagen' opdat een scheiding kon worden uitgesproken (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal maakte u hier opmerkelijk genoeg geen melding van. Meer nog, u verklaarde dat uw man wel bij elke scheiding (in totaal werd drie keer een scheiding uitgesproken) kwam opdagen en bovendien steeds zelf een getuige had voorgedragen (CGVS I, p. 11-12). Daar ook deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen binnen uw huwelijk, uw scheiding, en het feit dat uw ex-man nog steeds naar u op zoek zou zijn ondermijnd.

Het door u neergelegde Russische medische attest ten slotte, waaruit blijkt dat u van 28.06.2010 tot 13.07.2010 in het ziekenhuis werd opgenomen, naar eigen zeggen omwille van de slagen en verwondingen toegebracht door uw man, doch waarin luidens uw verklaring enkel uw problemen aangaande uw te hoge bloeddruk werden geregistreerd (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 2-3), levert geen bewijs van het feit dat uw tweede man geweld tegen u gebruikte, laat staan dat jullie pas enkele maanden voor uw vlucht uiteen gingen en uw man sindsdien naar u op zoek blijft. Over dit medisch attest dient immers te worden benadrukt dat een arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

Verder verklaart u te vrezen vervolgd te worden door uw broers bij een eventuele terugkeer, indien zij op de hoogte zouden raken van het feit dat u door uw buurmannen werd verkracht. U slaagde er echter evenmin in aannemelijk te maken dat deze vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden daar u ook hieromtrent geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat dit incident waarbij u werd verkracht gebeurde begin augustus 2011, nadat u van uw tweede man gescheiden was (CGVS I, p. 19-21). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat dit incident waarbij u door uw buurmannen verkracht werd plaatsvond in mei of juni 2011, vóór u van uw tweede man gescheiden was. Toen u op uw voorgaande verklaring gewezen werden, verklaarde u het niet meer te weten en hield u vol dat het in mei of juni 2011 gebeurde, voor uw scheiding (CGVS II, p. 6, 8-9), waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind blijft. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u twee weken na het incident waarbij u werd verkracht en dat plaatsvond begin augustus 2011 uw zus ging bezoeken in Volgograd waar u iets meer dan een maand verbleef (CGVS I, p. 9, 20, 28). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat dit incident gebeurde in mei of juni 2011 en dat u pas in september 2011 naar Volgograd ging waar u anderhalve maand verbleef (CGVS II, p. 10). Toen u geconfronteerd werd met uw voorgaande verklaring hieromtrent, antwoordde u dat u waarschijnlijk 'twee maanden' had gezegd (CGVS II, p. 11). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen daar u tijdens uw eerste gehoor duidelijk aangaf dat u kort na dit incident naar Volgograd ging en uitdrukkelijk verklaarde dat dit twee weken later was (CGVS I, p. 20, 28). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vriendin Z. (...) u had opgebeld en dat zij u daarbij vertelde dat de vrouw van een van uw verkrachters van haar man had gehoord dat u 'met hem was geweest' (CGVS I, p. 20), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat Z. (...) u dit in persoon

had verteld op de markt, waar zij ook werkt (CGVS II, p. 4). Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat zij u in dit verband had opgebeld, ontkende u dit en herhaalde u dat ze u dit op de markt verteld had (CGVS II, p. 5). Zij benadrukt dat het vasthouden aan een versie van de feiten niet volstaat om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Daar ook deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kan worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen kon afleggen, wat wederom niet het geval was. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verkrachting onderuit gehaald.

Aangaande uw beweerde geheugenproblemen (CGVS I, p. 22, 29), zij benadrukt dat u geen enkel medisch attest neerlegt dat aantoont dat u daadwerkelijk geheugenproblemen hebt en zich uitspreekt over de aard en draagwijdte van deze problemen, zodat bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden hier niet aan kunnen worden toegeschreven.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan bovenstaande door u aangehaalde redenen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te ontvluchten en derhalve evenmin aan de omstandigheden waarin u bent vertrokken, komen ook uw verklaringen op los zand te staan dat u zonder uw broers in te lichten – gezien zij u dit zouden verbieden – het land hebt verlaten, hetgeen mogelijk kwaad bloed bij uw broers zou hebben gezet (CGVS I, p. 5, 13).

Aangaande uw verklaring ten slotte dat u in België een relatie hebt met een Afghaans staatsburger en dat u bij een terugkeer problemen zou kunnen kennen met uw broers indien zij hiervan op de hoogte raken (CGVS I, p. 24), zij er op gewezen dat er geen enkele concrete aanwijzing voorhanden is van dat uw familie in Tsjetsjenië weet heeft van uw relatie met deze man, laat staan dat u in dit geval een reëel risico op vervolging of ernstige schade riskeert in geval van terugkeer. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer waaruit blijkt dat u effectief (en nog steeds) een liefdesrelatie met deze persoon onderhoudt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, een Russisch attest van gezinssamenstelling, uw pensioenkaart, uw medische polis, en uw werkboekje, bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw dochter, uw pensioensverzekering, uw medische polis en geregistreerde werkervaring, die niet betwist wordt, doch niet over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De brochure van de Belgische huisartsenpraktijk Spoor Noord, de attesten van uw afspraak voor een gynaecologisch onderzoek, en het medisch attest van uw doorverwijzing voor een dermatologisch onderzoek, bevatten louter informatie aangaande uw medische kwalen en consultaties in dit verband in België, doch bieden zij evenmin enig begin van bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de

materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij opnieuw de schending in van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, § 2, b en c van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij kampt met psychologische problemen waardoor het zeer moeilijk is voor haar om een coherente verklaring af te leggen, en dat tevens rekening gehouden moet worden met het feit dat zij de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld na een lange detentie in het gesloten centrum in Brugge, merkt de Raad op dat verzoekende partij ter staving van deze psychologische problemen geen enkel medisch attest heeft bijgebracht, waardoor haar verklaring psychologische problemen te kennen slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden.

2.2.5.1. Voorts bemerkt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een alleenstaande vrouw is die samenwoont met een erkende vluchteling in België en meent zij dat zij bij een eventuele terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden door haar eigen familie. Verder is zij getraumatiseerd door de gebeurtenissen in haar land van herkomst en met name door de verkrachting door drie mannen uit haar wijk. Ook vreest zij vervolgd te worden door de gewapende mannen die op zoek zijn naar haar broer. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij meermaals herhaald heeft dat ze niet weet wanneer haar broer ontslag nam en wanneer hij tewerkgesteld was. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat zij de bescherming van de nationale autoriteiten van haar land van herkomst niet kan inroepen.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het louter herhalen van de asielmotieven en van eerder gegeven verklaringen die reeds door verwerende partij beoordeeld werden, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe

om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Wat nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat zij de bescherming van de nationale autoriteiten van haar land van herkomst niet kan inroepen, wijst de Raad erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de autoriteiten van haar land van herkomst als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.6.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de relatie van verzoekende partij met een Afghaans staatsburger en de vrees van verzoekende partij dat zij bij een terugkeer problemen zou kennen met haar broers indien zij hiervan op de hoogte raken, werpt verzoekende partij vooreerst op dat verwerende partij over deze relatie slechts vier vragen heeft gesteld tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal en hierbij niet naar bijkomende bewijzen gevraagd heeft, waardoor zij bezwaarlijk *post factum* kan stellen dat er door verzoekende partij geen bewijzen zijn voorgelegd in verband met deze relatie. Daarnaast verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een brief die haar Afghaanse vriend geschreven heeft over hun relatie en naar foto's waaruit deze relatie kan blijken.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar slechts vier vragen werden gesteld inzake haar relatie met een Afghaanse staatsburger en hierbij niet naar bijkomende bewijzen gevraagd heeft, niet dienstig. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden nog steeds geen enkel bewijs heeft voorgelegd in verband met deze relatie. Waar zij in de inventaris van haar verzoekschrift immers verwijst naar een bijlage 3 en 4, dewelke respectievelijk een brief van de heer T. en foto's inzake haar relatie zouden betreffen, hierbij vermeldend dat deze documenten later voorgelegd zullen worden, stelt de Raad vast dat deze documenten noch door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift werden toegevoegd, noch nadien door haar werden neergelegd. Daarenboven, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan deze relatie, benadrukt de Raad dat er hoe dan ook geen enkele concrete aanwijzing voorhanden is dat de familie van verzoekende partij in Tsjetsjenië weet heeft van haar relatie met deze man, laat staan dat zij in dit geval een reëel risico op vervolging of ernstige schade riskeert in geval van terugkeer.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in verband met de door haar voorgehouden verkrachting citeert uit een aantal internationale rapporten, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar internationale rapporten betreffende de algemene situatie in de Noordelijke Kaukasus, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekende partij laat de motieven van verwerende partij aangaande het ongeloofwaardig bevinden van deze verkrachting *in concreto* ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat het afleggen van een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met de Salduz-wet daar een asielzoeker er "*niet vertegenwoordigd is door een advocaat*", waardoor vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geldigheid van dergelijk gehoor, wijst de Raad er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Met betrekking tot de verwijzing van verzoekende partij naar de Salduz-wetgeving merkt de Raad op dat deze enkel van toepassing is in strafzaken en dus niet in de asielprocedure. Er is dan ook geen enkele reden om de verklaring van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voor te brengen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 21 april 2015 en 28 juli 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en, voor wat betreft haar eerste gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT